

יהודית כהן: העתיד בכף היד

כ שיהודית קליין כהן פוגשת אדם חדש היא אינה מביטה אל תוך עיניו כי אם בוחנת את כף ידו, כי יהודית בת ה-17 יודעת לקרוא בכף היד ולספר על קווי אופי ועתידות ומה היה ומה יהיה ואפילו איך יהיה.

יהודית בעלת הגוף החשוב הממלא היטב את הביקני של גוטקס נולדה בהונגריה ועלתה ארצה בגיל חמש. אמה היא זמרת ואפרה השרה כל היום אופרטות להנאותה ואילו לפרנסתה עובדת כמנהלת חשבונות מכיון שבארץ בניגוד להונגריה מולדתה לא הצליחה להשתלב במיסגרת שתאפשר גם הנאה וגם פרנסה.

יהודית מתגוררת בנתניה ומשלימה את לימודיה התיכוניים. כשתגייס לצבא היא רוצה ללכת ללהקה צבאית ומכנה את עצמה כבר עכשיו לבחינות. לומדת באופן אינטנסיבי פיתוח קול ומעריצה את אילנית. אם לא ילך לה כזמרת מקצועית היא תלמד אחרי השחרור מצה"ל חינוך מיוחד לילדים מיוחדים, כי אחרי תקריאה בכף היד והשירה, ילדים הם אתגרה הגדולה ביותר. להבריח ים לילדים מה לתת לה ולה יש מה לתת לילדים.

יהודית היא בחורה תרבותית, שקטה ומנומסת. היא רקדה שבע שנים בלט קלאסי, מציירת ציורי אמאיל קר וטוש על זכוכית ונורא אוהבת מוסיקה קלאסית. יש לה שיטה מיוחדת למדיטציה: כשהיא מרגישה עצובה ועייפה היא מניחה על הפטיפון את אגם הברבורים של צ'ייקובסקי ומתחילה לרקוד וכמו שהיא אומרת בעצמה: "זהו הדבר הכי נפלא שרק יכול להיות". זה גורם לי להתפרק מהמתח בצורה הכי טבעית. אין לה כל חלומות ואשליות בכל הנוגע לעולם הזה והיא תודעה היא לא רוצה להיות דוגמנית כי: "אם נכנסים יותר מדי עמוק אל עולם הזה הכל נופך עמום ומאבד מטעמו". ואם היא אומרת אז היא בטח יודעת.

גראציאלה הפלון: הארגנטינאית

היא כפירוש לא הטיפוס הצברי ה-אופייני. מבין כל המועמדות בתחרות מלכת המים 1977 גראציאלה קפלון היא יוצאת הדופן במיוחד.

יש בה מין אצילות טבעית שכוו, מין נימוסים חוצלארציים שאינם מקובלים בר ארצנו הקטנטונת.

היא נמצאת איתנו ארבע שנים בסך הכל, קודם לכן נולדה גדלה והתגוררה בבואנוס איירס בירת ארגנטינה.

היא מעידה על עצמה כי היה לה טוב בגולה הדוויית אבל תוריה שהם בעלי בית מרקחת בנתניה דיברו תמיד על הארץ המיושבת ולא אחת חשבו לעלות ארצה. למרות שהיתה מעורה היטב בחברה הארץ גנטינאית הרגישה גראציאלה שזה לא היה מקום בשבילה. ביחד עם שתי אחיותיה בנות ה-20 וה-21 השפיעה על ההורים לחסל את בית החרושת לתרופות שהיה לאב בבואנוס איירס ולעלות לישראל.

ההורים התנגדו, היה קשה להם להיטריד מארץ מולדתם אבל הבנות הציבו אולטימטום: "או שאתם עולים לישראל איתנו, או שאנחנו נסעות לבד".

ההורים נכנעו, האב מכר את בית החרושת והמשפחה מצאה את עצמה בנתניה. גראציאלה מאושרת בארץ ואומרת: "נהדר לי פה, אני מרגישה שזו הארץ שלי, הבית האמיתי". ואם היא נשמעת כמו לוקאל פטריוטית או היא באמת כזו, מתמצאת בפוליטיקה, מתעניינת בכל הנעשה בארץ מבחינה חברתית וטוענת שעוד יהיה טוב.

זה עתה סיימה שמינית והיא רוצה להתחיל כמה שיותר מהר ללמוד אופנה ולהתפרנס מחייתה כדוגמנית. יש לה חבר חייל ויש להם תוכניות משותפות רציניות ביחס לעתיד. כמעט בטוח שינשאו במוקדם או במאוחר ואם החבר יבקש ממנה לעזוב את עולם הדוגמנות היא תעשה זאת.

